

Ihålig Måne

En novell av Andreas Ingo

Vi sitter i en försluten byggnad på månens yta. Året är 2068. Det är dag nu och vi har tillfälligtvis en tid av paus mellan attackerna som sker på nätterna. Månen är bitvis koloniserad av före detta företag som på initiativ av den gamla rymdstyrelsen fick sin bit av kakan. Vi vet inte vilka vi kämpar mot. Men "varelserna" som liknar människor till övergripande del attackerar på nätterna.

Av någon anledning tål de inte solljus.

Vi människor är bara några få. Merparten av mänskligheten har gått under. Endast på jorden finns en andningspaus från hotet som tycks intensifieras. Trots att jorden är öde. Människan överrumplades av detta utomjordiska hot. Av varelser som inte tål solljus och av någon anledning är de ute efter vårt kött.

När Eleon och jag var ute för en kortvarig promenad utanför rymdbasen förväntade vi oss aldrig att finna en överlevare. Men till vår förvåning såg vi ett ensamt fordon stå parkerat vid rymdbasens utsida. En märklig man, en ovanlig man som i någon mån liknande de varelser vi sett satt i detta fordon. Det var en spöklik gestalt med ett blekt ansikte. Med huggtänder, en svart klädnad och till vår förvåning en som tålde solljus.

Till skillnad från de varelser vi tidigare sett.

Mannen signalerade till oss på ett fredligt sett. Sedan startades rymdbilen och varelsen svängde ut på den grusade vägen där ett svart visir dolde den inglasade skepnaden.

* * *

Dagen övergår till kväll. Det är dags att försegla fönstren, aktivera skyddsutrustningen i form av målsökande projektilvapen och sänka

gardet tillfälligtvis. Vi pratar lågmält Eleon och jag. Mitt namn är Anne. Jag är en trettiofemårig kvinna med långt gult hår. I mitt hår har jag skapat en tofs så att håret hänger ned med beräknad stil.

I bakgrunden sitter Nile. Nile Triodent. Nile är en tjugofemårig kille med ranglig gestalt. Ungdomen lyser fortfarande i hans ögon. Så fjärran från den trygga verklighet som utgjorde civilisationen bara för några år sedan. Nile spelar datorspel tillsammans med ett gäng likasinnade. De sitter i en källare prydd med monitorer, en ganska iögonfallande ljudanläggning och ett tak med roterande fläktar.

En utstickare vid namn Blaze är en yngre tjej arton år. Hon övar sig i kampsport på grund av risken för intrång. Vi pratar lågmält. Vi bygger mod inför nattens kommande attacker. Och vi garderar oss med målsökande vapen, scannerutrustning och relativt lätta rymddräkter.

Attackerna börjar sporadiskt. Vi hör projektilvapnen på taket aktiveras, tittar på de suddiga monitorerna där svarta skepnader lösgör sig från bakgrundens dunkel. "De" är relativt få denna natt. Vissa av ungdomarna i gänget sätter öronproppar för sina öron.

Men Eleon och jag tittar på monitorerna och Eleon laddar ett automatvapen med dödande skott. Han går upp för en ranglig trappa, tar sig igenom ett luftlås, kommer ut på taket, går fram till kanten på taket och skjuter en salva av skott mot inkräktarna varav vissa livlöst faller ner. Projektilvapnen som aktiveras ett efter ett förmår att häva attacken bitvis och Eleon fortsätter att skjuta salva efter salva efter mönster skapade av ett infrarött sikte.

Plötsligt svänger en rymdbil in på området och en ranglig gestalt kliver ut. Det är svårt att se mannens identitet på detta avstånd. Men en explosion av ljus lyser upp omgivningarna på mannens kommando. Han signalerar till Eleon på taket. Varelsena ser ljuset och väser hotfullt när det skira ljuset penetrerar deras synfält. Vissa skriker hotfullt och faller sedan döda ner.

När morgonen gryr går Eleon omkring på området och överraskas återigen av den parkerade rymdbilen. Bilen står stilla och en månvind

sveper över marken där rester syns av nattens attacker. Rester av blod och kroppsdelar från angriparna.

Eleon rycker till när dörren öppnas till månbilen och den mystiske mannen kliver ut. Eleon höjer sitt automatvapen för att skjuta men den bleke mannen höjer sina händer över huvudet. Något ansträngt då det verkar som att solljuset tär på denna man vars identitet är helt okänd. Han talar på vårt språk och säger att varelserna vi kämpar mot är vampyrer och att de varken tål solljus eller vitlök.

Eleon kan inte tro på detta.

”Jag försöker bara hjälpa er.” Säger den bleke mannen, ”Använd vitlök i era projektiler så att vampyrerna inte återupplivas efter era riktade försvar. De är odödliga väsen med mytomspunna kvalitéer.”

”Och du då?” Frågar Eleon och håller upp automatvapnet för att skjuta, ”Är inte du en av *dem*?”

”Jag var det förut.” Säger mannen, ”Men jag övar mig i att tåla solljus. Och jag har insett att enda vägen framåt är att bli människa igen. Släpp in mig så ska jag berätta hur ni dödar varelserna.”

”Dröm sött.” Säger Eleon och går in.

* * *

På dagen pratar vi igenom situationen mer i detalj. Det visar sig att mannen försvinner relativt snabbt. Troligtvis för att skydda sig mot solljuset som han i någon mån inte verkar tåla. Vi pratar om en charad. Ett försök från mannens sida att undvika att bli avslöjad. Ingen kan tro på mannens mystiska förklaringar.

Vampyrer finns inte i verkligheten! Vampyrer är mytologiska väsen som saknar kontext i verkligheten. Åtminstone verkar det så. Ja, om vi skulle gissa skulle vi tänka att mannen fabricerar historier. Att de väsen vi sett snarare är någon form av övergångsform mellan utomjordingar och människor. Vi kan inte veta med säkerhet men gissar så.

”Vad säger du Eleon?” Frågar Blaze aningslöst, ”Är mannen bara en människa eller en utomjording?”

”Jag vågar inte gissa.” Säger Eleon, ”Troligtvis är det bäst att inte gissa. Vi behöver vetenskapliga förklaringar. Tankeskärpa, mod och faktiskt... En dos dumhet.”

”Varför då?”

”Just för att problemet är för svårt att kartlägga med konventionella metoder. I dumhetens tecken kan hjärnan agera mer känslomässigt. Och därigenom stärka intuitionen.”

Dagen bjuder inte på några fler överraskningar. Vi öppnar våra matförråd och tar ut några överblivna rätter som förbrukats till hälften. Maten håller på att ta slut och vi måste proviantera i staden. Staden ligger på några kilometers avstånd och vi måste proviantera i solljus. Det kan vara svårt att skaffa sig livsmedel. Då människan i princip utrotats på denna sida av månen.

Precis som på jorden.

* * *

Färden tar sin början tidigt på morgonen. Vi lastar in utrustningen i lastutrymmet på mån bilen. Detta är ett stort månfordon som rymmer relativt många passagerare.

På taket sitter Nile med en målsökande granatkastare. På flaket sitter Blaze iklädd rymddräkt. Eleon kör och jag sitter vid sidan. De andra vaktar troget rymdbasen framför monitorerna, utrustade med knivar och påkar då vapnen vi har bara räcker till några få.

Vi kör den vanliga rutten mot stadens centrala delar. Här har vissa byggnader rasat samman. Stora kratrar markerar platser för nya meteornedslag. Det är ett ödesmättat lugn över landskapet. Solen tittar fram över kanten på jordklotet.

Som blått signalerar att dagen grytt.

Vi tar oss in i en försluten byggnad där luftslussen brutits upp genom tidigare ansträngningar. Strömmen har gått, byggnaden ligger grå, sval och öde.

Vi tar oss igenom byggnaden som tömts på syre till viss del. Letandes efter livsmedel. Letandes, travandes genom tomma korridorer. Där en och annan människokropp fläkts upp av dessa varelser vars smak för kött tycks uppenbar.

Vi hittar slutligen en trave konserver i ett välbevarat kontor. Ett kvinnligt lik sitter förstummat i en snurrstol. Hennes skalle deformerad. Halsen uppsliten av någon varelse och plötsligt hör vi ett ljud. Det är inte ljud av varelserna utan ett märkligt ljud över kommunikationslänken i Eleons radio.

”Det är jag.” Säger en röst. ”Jag är bara bitvis vampyr.” Fortsätter rösten. ”Enda sättet för er att överleva är att anlita mig för mina kunskaper i utomjordiska krig.”

”Hur ska vi kunna lita på dig?” Frågar Eleon.

”Jag har räddat er flera gånger redan.” Säger mannen. ”Och endast mitt kunnande kan bli eran räddning.”

Mannen kommer in i rummet bärandes på en död varelse. Vars anlete liknar en vampyrs.

”Vampyren dog i natt.” Säger mannen, ”Och mitt ljusvapen dödade den.”

Eleon höjer sitt vapen för att skjuta. Mannen ryggar tillbaka. Han släpper den döda och gör sig redo för skottet. Eleon trycker av. Mannen träffas och faller ner på golvet. Men mystiskt nog helas mannens kropp. Han reser sig upp, sakta, sedan stadigt. Och hans ansikte bär på ondskans kännetecken.

”Jag var inte menad för hjältedåd.” Säger mannen. ”Men ni har min sympati.”